

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Alza.cz a.s.**, se sídlem Praha 7, Jateční 33a
zastoupené: Mgr. Pavlem Steinwichtem, advokátem se sídlem v Praze 4 –
Záběhlicích, Hlavní 2725/153

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 567/15

o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j.:
ČOI 122673/17/O100/1000/17/Ad/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, kterým bylo k jejímu odvolání změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a Hl. m. Praha (dále také jen „*inspekce*“, který může být použit obecně pro oba správní úřady, pokud rozlišení nemá vliv na srozumitelnost textu), č.j. ČOI 104386/17/1000, ze dne 15. 8. 2017, a to ve výši pokuty, ve zbytku bylo její odvolání zamítnuto a prvostupňové správní rozhodnutí bylo potvrzeno. Ve správním řízení bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že se žalobkyně dopustila správního deliktu podle ust. § 3 odst. 1 zákona č. 223/2016 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o*

prodejní době“), a to tím, že ve svých provozovnách na adrese v Praze 7 a Plzeň ve dnech 28. 10. 2016 a 26. 12. 2016 pracovníkům žalovaného prodala výrobky, čímž porušila ust. § 1 odst. 1 písm. e) tohoto zákona (podrobnější popis skutku sestávající se ze 3 částí je ve výroku prvostupňového rozhodnutí). Za to byla žalobkyni uložena pokuta ve výši xxxx Kč.

[2] Žalobkyně v žalobě, již je soud při svém přezkumu vázán, uvedla tyto žalobní body. Namítala, že rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, když rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalované vychází ze skutkového stavu, který je v rozporu se spisem. Tento rozpor žalobkyně spatřuje v konstatování inspekce, které žalovaná přebírá ve svém rozhodnutí, že zaměstnankyně inspekce „učinily objednávku Paměťové karty San Disk Micro u pracovníka prodávajícího obsluhujícího počítač, tento pracovník zadal objednávku Paměťové karty San Disk micro...“, jelikož pracovník žalobkyně na pobočce zboží neobjednává, pouze je v provozovně přítomný za účelem případné pomoci, kdy zákazníci mají možnost na vystavených počítačích, které jsou též připojeny na internet objednat si zboží žalobkyně. Toto též vyplývá z vyjádření zaměstnance žalobkyně, který inspektorky obsluhoval dne 28. 10. 2016 v provozovně žalobkyně v Praze.

[3] Žalobkyně dále namítala nezákonnost rozhodnutí žalované, jež spatřovala v chybné aplikaci § 1 odst. 1 a odst. 2 zákona o prodejní době na žalobkyni. Žalobkyně se domnívá, že zákon o prodejní době na ni jako na internetový obchod a jeho výdejny nedopadá, když kupní smlouvy uzavřené s inspektorkami dne 28. 10. 2016 v Praze i v Plzni byly uzavřeny pomocí internetu tzv. distančním způsobem, tj. mimo prodejny žalobkyně, jelikož k uzavření kupní smlouvy dochází zasláním potvrzujícího e-mailu žalobkyně kupujícímu, přičemž tento postup je v souladu s ust. § 1745 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále také jen „občanský zákoník“). Inspektorky si své objednané a zakoupené zboží pouze vyzvedly ve výdejním místě žalobkyně, které však není prodejnou. Inspekce však pod pojem prodej podřazují i akt výdeje zboží, když v rozhodnutí nerozlišují mezi pojmy „klasický maloobchodní prodej zboží“ a „internetový prodej zboží“, kdy k nejpodstatnější části prodejního procesu dochází online a samotný výdej zboží je výběrem z alternativ nabízených obchodníkem. Žalobkyně zastává názor, že rozhodným okamžikem podle zákona o prodejní době není akt uzavření smlouvy, ale akt samotného prodeje, který je možné definovat pojmem úzce souvisejícím tj. pojmem koupě, tak jak jej definuje § 2079 občanského zákoníku, tedy zahrnujícím i předání zboží. Tento výklad žalobkyně považuje za nesprávný, jelikož jím by prodejními místy byly například i Česká pošta, s.p., při doručování zboží jejím prostřednictvím, nebo místo předání zboží kurýrem.

[4] Dále žalobkyně nezákonnost rozhodnutí žalované spatřovala v neústavní interpretaci pojmu „prodejní plocha“, kdy žalovaná tento pojem vykládá v souladu s Nařízením Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. 3. 2009, kterým bylo provedeno nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 295/2008, kdy se prodejní plochou rozumí: „*odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj. celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady a plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci, přičemž do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.*“. V zákoně o prodejní době pojem prodejní plocha

není nikterak specifikován, přičemž tento zákon ani neodkazuje na žádný jiný právní předpis, který by jej specifikoval. Výklad pojmu „prodejní plocha“ správního orgánu I. stupně a žalované je podle názoru žalobkyně v rozporu s jejím právem na spravedlivý proces, když takováto analogie vůbec nezohledňuje, zda na dané ploše dochází k přímému prodeji či nikoliv, přičemž analogie v neprospěch pachatele ve správním trestání je nemyslitelná (žalobkyně poukazuje na zásadu *nullum crimen sine lege stricta*). Žalobkyně nesouhlasí s tím, že když není tento pojem upraven v českém právním řádu, je třeba vyjít analogicky z definice obsažené v evropské právní úpravě, přičemž výklad pojmu nesměruje v neprospěch podnikatelů, jelikož jasně definuje, které části provozovny se do prodejní plochy nezapočítávají. Tento výklad žalobkyně považuje za nepřípustný, když dle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu může veřejná moc být uplatňována pouze na základě zákona, což se týká zejména ukládání povinností, přičemž extenzivní výklad či analogie, pokud jsou účastníkovi k tíži, jsou vyloučeny. Výše uvedeným výkladem pojmu „prodejní plocha“ se dotčené správní orgány též dopustili narušení legitimního očekávání žalobkyně v dodržení právních principů. Žalobkyně má za to, že v případě, kdy není pojem „prodejní plocha“ upraven přímo zákonem o prodejní době nebo jiným právním předpisem, na který by tento odkazoval, lze použít pouze restriktivní výklad tohoto pojmu, tedy vykládat jej jako prostory sloužící k přímému prodeji zboží.

[5] Žalobkyně dále namítala nepřiměřenost pokuty, když ta jí byla uložena ve výši, která je v rozporu s legitimním očekáváním, jelikož inspekce v obdobných případech v minulosti uložila jiným subjektům správního řízení za týž skutek pokutu mnohonásobně nižší, přičemž žádala, aby v jejím případě bylo od pokuty zcela upuštěno.

[6] Žalovaná s podanou žalobou nesouhlasila a navrhovala ji zamítnout jako nedůvodnou, když ve svém vyjádření uvedla obdobné argumenty jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[7] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že pojem prodejní plochy byl definován v souladu s definicí uvedenou v Nařízení Komise č. 295/2009 ze dne 11. 3. 2009, kdy se prodejní plochou rozumí odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj. celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady a plocha za prodejními pulty, kterou používají prodávající, přičemž do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory. Kontrolovaná prodejní plocha provozovny žalobkyně na adrese Jateční 33a, Praha 7, nabízí mimo jiné 3 000 m² předváděcí plochy a provozovna na adrese Truhlářská 2755/5, Plzeň, disponuje prostorem určeným k prezentaci výrobků nabízených prostřednictvím e-shopu žalobkyně o velikosti 400 m². Velikost ploch byla převzata z internetových stránek žalobkyně. Žalobkyně se dopustila správního deliktu tím, že v obou výše uvedených provozovnách dne 28. 10. 2016, a dále dne 26. 12. 2016 ve výše specifikované provozovně v Plzni, umožnila zaměstnankyním inspekce prodej výrobků. Prodej je pak definován jako označení faktického uskutečnění kupní smlouvy, které se děje předáním předmětu koupě prodávajícím kupujícím, a to ve smyslu § 2079 občanského zákoníku, tj. i dojde-li k vydání zboží spotřebiteli zboží zakoupeného v internetovém obchodě prodávajícího v provozovně prodávajícího s prodejní plochou nad 200 m². Za

toto jednání byla žalobkyni uložena úhrnná pokuta ve výši xxxx Kč (žalobkyně se správního deliktu dopustila opakovaně a její zavinění bylo úmyslné).

[8] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalovaná došla k totožnému právnímu závěru jako inspekce ohledně spáchání deliktů, přičemž vycházela z úvah, že pro účely zákona o prodejní době není určující, zda se jedná o podnikatele vykonávajícího maloobchodní činnost prostřednictvím kamenných provozoven nebo internetových obchodů, ale zda se jedná o podnikatele s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „velkoobchod a maloobchod“, „koupě zboží za účelem dalšího prodeje“ či jiný obor činnosti, který spadá do obsahové náplně maloobchodu a velkoobchodu v souladu s nařízením vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, či nikoliv. Žalovaná pojem prodej používá totožně jako inspekce, kdy dle zákona o prodejní době je postižitelná jakákoliv fáze tohoto prodeje. Výklad podle Nařízení Komise č. 295/2009, ze dne 11. 3. 2009, je použitelný, když tento výklad není v neprospěch žalobkyně. Žalovaná oproti inspekci však neshledala jednání žalobkyně jako úmyslné, když tato dlouhodobě pouze zastává odlišný právní názor na otázku, zda na její provozovny dopadá zákaz stanovený zákonem o prodejní době. Žalovaná pak žalobkyni z tohoto důvodů uloženou pokutu snížila z xxxx Kč na xxxxx Kč.

[9] K vyjádření žalované podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na své právní argumentaci a tu opakovala.

[10] Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud usnesením ze dne 9. ledna 2019, čj. 6 A 39/2018-58, řízení přerušil do doby rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 37/16, neboť v řízení před Ústavním soudem byla napadena ústavnost příslušné právní úpravy. Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem návrh zamítl, odpadl důvod přerušení a soud dále pokračoval v tomto soudním řízení.

[11] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[12] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[13] Podle § 1 odst. 1 zákona o prodejní době: „V maloobchodě a velkoobchodě je zakázán prodej o těchto státních svátcích a ostatních svátcích a) 1. leden - Den obnovy samostatného českého státu a Nový rok, b) Velikonoční pondělí, c) 8. květen - Den vítězství, d) 28. září - Den české státnosti, e) 28. říjen - Den vzniku samostatného československého státu, f) 25. prosinec - 1. svátek vánoční a g) 26. prosinec - 2. svátek vánoční.“

[14] Podle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době: „Omezení prodejní doby uvedené v odstavcích 1 a 2 se nepoužije na provozování a) prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m², b) čerpacích stanic s palivy a mazivy, c) lékáren, d) prodejen v místech zvýšené koncentrace cestujících na letištích, železničních stanicích a autobusových nádražích, e) prodejen ve

zdravotnických zařízeních, f) maloobchodu a velkoobchodu v době, kdy je vyhlášen stav nebezpečí, nouzový stav, stav ohrožení státu nebo válečný stav.“.

[15] Podle § 3 odst. 2 zákona o prodejní době: *„Za správní delikt podle odstavce 1 lze uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč. Dopustí-li se právnická nebo podnikající fyzická osoba přestupku uvedeného v odstavci 1 opakovaně, lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč.“.*

[16] Soud se prvotně zabýval námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné. Nic takového z jak z napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí neplyne. V tomto směru je nutné nejprve obecně uvést, že pokud odůvodnění správního rozhodnutí nekonvenuje názoru účastníka řízení, nejedná se ještě o nesrozumitelné či neúplné odůvodnění. Ani soud, ani správní úřad, není povinen reagovat na jakoukoliv námitku účastníka řízení, pokud ta není pro posouzení věci významná. Pokud účastník řízení nesouhlasí s hodnocením skutkového stavu či právním posouzením, nejedná se o nepřezkoumatelnost odůvodnění pro nedostatek důvodů rozhodnutí, ale námitku nezákonnosti rozhodnutí. V této věci se správní úřady vypořádaly s námitkami žalobkyně, přičemž uvedly skutková zjištění, ta posoudily a provedly právní hodnocení zjištěného stavu. Soud tak rozhodnutí nepovažuje za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, ani porušení účastenských práv žalobkyně na řádné odůvodnění správního rozhodnutí.

[17] K námitce žalobkyně, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu, též nelze přisvědčit a nelze jí pod tento namítaný důvod vad řízení podřadit. Žalobkyně namítala, že se správní úřady nezabývaly způsobem uzavření kupních smluv mezi zaměstnankyněmi inspekce a žalobkyní, když v rozporu s vyjádřením zaměstnance žalobkyně uvedly, že k uzavření kupní smlouvy došlo v provozovně žalobkyně na adrese Jateční 33a, Praha 7. Podle názoru žalobkyně se jednalo o distanční uzavření kupní smlouvy, proto nemohla být uzavřena na provozovně. Soud uvádí, že tato námitka neznamená rozpor skutkového stavu se spisem (správní úřady ve svých rozhodnutích nikterak nezpochybňují, že by došlo k uzavření kupních smluv distančním způsobem), neboť tento okamžik není okamžikem rozhodným pro vznik deliktní odpovědnosti žalobkyně za spáchaný správní delikt. Okamžik, který správní úřady posuzovaly jako dokonání správního deliktu, byl až okamžik výdeje zboží. Proto sama tato okolnost není pro posouzení deliktní odpovědnosti významná, neboť vytrhuje pouze jednu část kontraktačního procesu z celého posouzení, přičemž se navíc nejedná o tzv. rozpor se spisy (tedy vadu řízení), ale obsahově o námitku nezákonnosti posouzeného skutkového stavu. Proto soud tuto námitku vypořádá až v dalším odůvodnění při hodnocení namítané nezákonnosti rozhodnutí, a hodnotí ji v celém souhrnu zjištěného skutkového stavu.

[18] Podstatnou námitkou (žalobním bodem) týkajícím se tvrzené nezákonnosti rozhodnutí je výklad zákona o prodejní době, respektive chybné interpretace spojení „prodej v maloobchodě a velkoobchodě“ ve vztahu k internetovým obchodům.

[19] Obecně před posouzením konkrétní právní argumentace žalobkyně je nutné připomenout, že žalobkyně nebyla potrestána za internetový prodej nebo výdejnu objednávek učiněných po internetu, ale za to, že v konkrétní den umožnila učinit všechny

kroky právního jednání, které je nutné kvalifikovat jako prodej, na své provozovně, jejíž prodejní plocha přesahuje 200 m². Tak je skutek vymezen ve správním rozhodnutí a toto jednání je tak předmětem právního posouzení z hlediska deliktu podle zákona o prodejní době.

[20] Žalobkyně uvádí, že výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, respektive jedním z mnoha způsobů doručení zboží, a rozlišuje jednotlivé fáze prodeje, a proto pojem „prodej“ ve smyslu zákona o prodejní době nahrazuje pojmem „přímý prodej“ a považuje za něj okamžik

uzavření kupní smlouvy. Okamžik uzavření smlouvy, v daném případě okamžik uzavření kupní smlouvy jako konkrétního smluvního typu, však nelze směřovat s pojmem prodeje, který má širší význam, nehledě k tomu, že žalobkyně nebyla potrestána pouze za výdej zboží, ale za všechny fáze kontraktačního procesu, jak je podrobně popsáno v odůvodnění správních rozhodnutí i v příslušných kontrolních protokolech.

[21] Kupní smlouva a její uzavření není totožná s pojmem prodej podle zákona o prodejní době. Právo soukromé (občanský zákoník) samotný pojem „prodej“ ve smyslu uzavření kupní smlouvy nepoužívá. Podle § 1745 občanského zákoníku je smlouva uzavřena okamžikem, kdy přijetí nabídky nabývá účinnosti. Podle § 1740 odst. 1 občanského zákoníku osoba, které je nabídka určena, nabídku přijme, projeví-li s ní včas vůči navrhovateli souhlas. Podle § 2079 odst. 1 a 2 občanského zákoníku se kupní smlouvou se prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je předmětem koupě, a umožní mu nabýt vlastnické právo k ní, a kupující se zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu. Neplyne-li ze smlouvy nebo zvyklostí něco jiného, jsou prodávající a kupující zavázáni splnit své povinnosti současně.

[22] Zákon o prodejní době dále nerozlišuje mezi prodejem v kamenných prodejnách a internetovým prodejem a dopadá na veškerý maloobchodní i velkoobchodní prodej. Argumentuje-li žalobkyně tím, že zákonodárce při tvorbě zákona neměl dopad tohoto zákona na internetový prodej na mysli, což dovozuje z odůvodnění návrhu na zrušení zákona o prodejní době skupiny 18 senátů Senátu České republiky podaného k Ústavnímu soudu, nelze tomu přisvědčit. Výše uvedený návrh na zrušení zákona o prodejní době pouze reflektuje názor 18 senátorů Senátu České republiky a není nikterak právně závazným výkladovým podkladem, z něhož by mohla žalobkyně nebo soud vycházet. Podle názoru soudu je v zákoně o prodejní době stanovena povinnost obecně, bez rozlišení, o jaký prodej se jedná. Zákon jako obecná právní norma neupravuje právní vztahy konkrétně, vymezuje obecné pravidlo chování, které je následně interpretováno a aplikováno. Lze tak uzavřít, že pokud zákon sám žádné pravidlo pro internetový prodej nestanoví, vztahuje se jako obecná norma i na něj.

[23] Konkrétněji k této problematice soud uvádí, že nemůže souhlasit se závěrem žalobkyně, že se nedopustila správního deliktu spočívajícího v prodeji zboží, když její provozovny nemohou být považovány za klasické maloobchodní prodejny, kde vlastnické právo k předmětu koupě je nabýváno tradicí, jelikož u internetového prodeje dochází k nabytí vlastnického práva k věci plnou úhradou kupní ceny.

[24] S uzavřením kupní smlouvy je spojen vznik právního titulu, na jehož základě smluvními stranami vznikají vzájemná práva a povinnosti ve smyslu soukromoprávní obligace definované jako smluvní typ shora občanským zákoníkem. Oproti tomu pojem „prodej“ zahrnuje více činností spojených s převodem vlastnického práva k věcem, je obvyklý pro hospodářskou aktivitu smluvních stran (typicky podnikatele – mj. i proto jej zahrnuje živnostenské oprávnění žalobkyně) a zahrnuje i další práva a povinnosti s převodem vlastnického práva související, není sám o sobě svázán s terminologií občanského práva a spíše je užit ve smyslu obecnějšího vymezení určitého procesu (jak ostatně stanovila i inspekce ve svých rozhodnutích, když poukázala na úpravu tohoto pojmu v živnostenském oprávnění). Prodej v obchodě je nutné vyložit širěji, než uzavření kupní smlouvy, a to jako svébytné uplatnění kupní smlouvy, kdy podnikatel (fyzická nebo právnická osoba) prodává zboží při podnikatelské činnosti, přičemž *„při samoobslužném prodeji dochází k převodu vlastnického práva ke koupené věci okamžikem zaplacení ceny za vybrané zboží (do tohoto okamžiku může kupující vybrané zboží vrátit na původní místo; jestliže kupující poškodí nebo zničí vybrané zboží před nabytím vlastnického práva, odpovídá za škodu podle obecných ustanovení o odpovědnosti za škodu).“* (FIALA, Josef. Prodej v obchodě. In: HENDRYCH, Dušan, BĚLINA, Miroslav, FIALA, Josef, ŠÁMAL, Pavel, ŠTURMA, Pavel, ŠTENGLOVÁ, Ivana, KARLÍKOVÁ, Marie. Právnický slovník. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009.) Pojem „prodej“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době nelze vykládat tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, ale jednání, kdy v konkrétní den dojde k prodeji zboží, jímž je výběr zboží, uzavření kupní smlouvy, zaplacení kupní ceny a výdej zboží. Podle názoru žalobkyně by takovým prodejem bylo pouze uzavření kupní smlouvy, což je však pouze jeden z částí celkového právního jednání, které je možné chápat jako „prodej“ podle zákona o prodejní době, a zároveň jako činnost, kterou žalobkyně provozuje na základě živnostenského oprávnění.

[25] Zakazuje-li ust. § 1 odst. 1 zákona o prodejní době prodej v maloobchodě a velkoobchodě (se stanovenými výjimkami v odstavci 3 téhož ustanovení), dopadá proto zákaz prodeje mj. nejen na činnosti spočívající v uzavření kupní smlouvy, nýbrž i na související činnosti, k nimž při prodeji dochází (např. na zaplacení kupní ceny a převzetí - výdej zboží v maloobchodě a velkoobchodě), pokud k nim dojde na prodejní ploše větší než 200 m² a v daný den dojde k realizování všech činností, které jsou prodejem. Za prodej přitom nelze považovat místo uzavření kupní smlouvy, jak uvádí žalobkyně, neboť v takovém případě by došlo ke směšování pojmu „prodej“ s přijetím nabídky ve smyslu § 1745 občanského zákoníku. Okamžikem akceptace nabídky prodej nekončí, neboť zákazník musí, chce-li zboží získat, zaplatit kupní cenu a zboží převzít, a prodávající musí umožnit zákazníkovi nabytí vlastnické právo a zboží vydat. Okolnost, že v řadě případů dochází k uzavření kupní smlouvy on-line, na výkladu obsahu pojmu „prodej“ nic nemění. Zákaz prodeje ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době se vztahuje na prodej v maloobchodě a velkoobchodě bez ohledu na to, zda, jak a kde dochází k uzavření smlouvy mezi kupujícím a prodávajícím. Pokud v určený den dojde ke všem fázím jednání, jímž je prodej (a které jsou uvedeny shora), je takové jednání zákonem zakázáno v prodejních prostorách o velikosti větší než 200 m².

[26] Uplatnění zásad *in dubio pro libertate*, či *in dubio pro mitius* není na místě, neboť tyto dopadají na situaci, v níž vedle sebe existují dva srovnatelné právní výklady

určitého ustanovení, přičemž orgán veřejné moci musí volit právní výklad pro jednotlivce příznivější. V projednávaném případě podle názoru soudu k takovému dvojímu výkladu nedochází, výklad je jasný a proto použití této zásady nemá místa.

[27] V dalším žalobním bodě žalobkyně napadá závěr o velikosti prodejní plochy. Při hodnocení tohoto žalobního bodu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. dubna 2019, čj. 31 A 106/2017-56, který řešil obdobný právní problém (všechna citovaná judikatura je volně k dispozici na www.nssoud.cz, případně www.usoud.cz). Z odůvodnění tohoto rozsudku mj. plyne, že: „13. Jak je uvedeno výše, stanovený zákaz se nedotýká prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m². Aby bylo možno postavit najisto, zda provozovatel určité prodejny spadá do této výjimky, je nutno vědět, co se rozumí pod pojmem „prodejní plocha“ stanoveným v § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době. Vzhledem k tomu, že samotný zákon o prodejní době, jakožto celý český právní řád definici tohoto pojmu neobsahuje, neshledává zdejší soud žádný důvod k tomu, aby definice prodejní plochy obsažená v nařízení Komise č. 250/2009 Sb. nemohla být podpůrně použita i pro účely právě posuzované věci. Naopak, takovéto využití evropské úpravy se jeví jako logické a účelné, napomáhající jednotné interpretaci a aplikaci předmětné právní úpravy, jež ostatně také vychází z uniijních požadavků. Jak je uvedeno v Příloze III tohoto nařízení, „[p]rodejní plochou se rozumí odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj.: - celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, - plocha zabraná prodejními pulty a výklady, - plocha za prodejními pulty, kterou používají prodáváci. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory“.

14. Výše uvedenou definici zdejší soud považuje za zcela legitimní a racionální, a její převzetí pro účely interpretace § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době proto považuje za zcela rozumné. 15. Smyslu zákona o prodejní době například plně odpovídá, že by za prodejní plochu neměla být považována plocha prodejny, ve které nedochází ke kontaktu se zákazníkem a slouží toliko k servisním účelům (administrativní plochy, sklady, prostory určené výhradně pro personál a další příslušenství provozovny, ve kterém nedochází k prodeji). V opačném případě by se totiž zákaz stanovený v § 1 odst. 1 zákona o prodejní době vztahoval i na prodejny disponující např. velkými administrativními plochami, přestože plocha, ve které je nabízeno zboží zákazníkům, by byla zanedbatelného rozsahu.

16. Zdejší soud proto dává za pravdu žalobci v tom, že plocha za pokladnami, ve které již není zboží ani vystavováno, ani prodáváno, není prodejní plochou provozovny. Takovýto prostor je, zejména u provozoven typu žalobce, umístěných v obchodních centrech, využíván i jinými osobami, než zákazníky dané provozovny, kteří v dané provozovně vůbec nezamýšlejí nakupovat. Tento prostor je obecně využíván k odkládání nákupních košíků, ukládání nakoupeného zboží zákazníky pro následnou přepravu, popř. čekání na osobu v prodejně nakupující (obdobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2008, č. j. 2 As 75/2007-53, dostupný na www.nssoud.cz)

17. Naopak plocha pokladen jako celek z povahy věci musí být do prodejní plochy zahrnuta. Jednak v této oblasti dochází k samotnému prodeji, jednak typicky také k nabízení drobného zboží a tabákových výrobků. Právě tabákové výrobky jsou prodávány i ze strany pokladny, ke které má přístup pouze personál. Proto je za prodejní plochu třeba považovat jak stranu pokladny určenou pro personál, tak stranu pokladny určenou pro zákazníky. Již ze samotného plánu předloženého žalobcem tedy vyplývá, že jím fyzicky ohraničená plocha spolu s prostorem pokladen zjevně musí přesahovat výměru 200 m². Jím na plánu vyznačená prodejní plocha o

údajné výměře 199,44 m² totiž není prodejní plochou ve smyslu § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době, neboť nezahrnuje prostor, ve kterém se nachází pokladny, jež je třeba považovat za součást prodejní plochy.

18. Zdejší soud je však nadto toho názoru, že pro posouzení, zda se žalobce dopustil správního deliktu ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o prodejní době, není určující, zda žalobcem fyzicky ohraničená plocha zpřístupněná zákazníkům dne 28. 10. 2016 přesahovala zákonný limit 200 m² či nikoliv, nýbrž to, zda prodej probíhal v prodejně, jejíž celková prodejní plocha přesahuje tento limit. Zákon totiž primárně nezakazuje prodej na prodejní ploše o určité výměře, nýbrž prodej v prodejnách s určitou výměrou prodejní plochy. Není tedy rozhodná ad hoc omezená prodejní plocha, nýbrž velikost samotné prodejny, byť ta je posuzována z pohledu její prodejní plochy. Zjevně ovšem i s ohledem na smysl zákona (omezení prodeje ve větších provozovnách, tj. u zaměstnavatelů většího počtu zaměstnanců) není rozhodná aktuálně vymezený prostor, po kterém by se měli zákazníci pohybovat, nýbrž charakter samotné prodejny. „Prodejní plochou“ ve smyslu § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době je proto třeba rozumět skutečnou plochu provozovny (vymezenou výše uvedenými pravidly) jako takové, nikoliv plochu „dočasně omezenou“ či jakkoli ad hoc upravenou. Zdejší soud nepopírá, že prodejní plocha provozovny je vlastnost provozovny, která se může s časem měnit. V důsledku těchto změn pak může prodejna, která původně spadala pod zákaz uvedený v § 1 odst. 1 zákona o prodeji, využívat výjimky uvedené v § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době, a naopak. K tomu, aby mohla být konstatována změna charakteru provozovny v důsledku změny prodejní plochy však je bezesporu třeba trvalejších úprav, nikoli pouhé postavení zátaras, které zjevně toliko dočasně (v případě žalobce na dobu jednoho dne) zamezí vstupu zákazníkům do určité části prodejny. Jak je uvedeno v protokolu o kontrole, prostor prodejny, který dne 28. 10. 2016 nebyl zákazníkům zpřístupněn, byl i nadále vyplněn regály se zbožím a bylo zřejmé, že běžně k nabízení zboží zákazníkům slouží. Dočasné omezení prostoru pro pohyb zákazníků v prodejně trvající pouhý jediný den, jehož jediným účelem zjevně bylo vyhnoutí se zákonné povinnosti stanovené v § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době právě na tento den, je nutno považovat za snahu o obcházení zákona, která nemůže požívat právní ochrany. Jeho akceptací by soud v podstatě aproboval jednání, které je v příkrém rozporu s hlavním účelem zákona o prodejní době, a to stanovit obecný zákaz prodejní doby u vymezených provozoven ve vyjmenovaných svátcích.

19. Nelze přitom přisvědčit ani námitkám žalobce směřujícím vůči provedení měření prodejní plochy a výpočtu její výměry. Kontrolní orgán provedl podle názoru soudu řádné měření prodejní plochy, které co do jeho způsobu i naměřených hodnot dostatečně konkrétně zanesl do protokolu o kontrole (viz str. 4). Nesprávnost konkrétních naměřených údajů, jakož i způsobu měření či provedení výpočtu obsahu plochy měl žalobce možnost namítat v průběhu správního řízení. Neučinil tak a pouze předložil vlastní plánec s uvedením vlastního výpočtu prodejní plochy. Tento plánec ovšem jednak potvrzuje překročení zákonem stanoveného limitu, jednak vychází z nesprávného předpokladu, že prodejní plochou pro účely zákona o omezení provozní doby je plocha aktuálně v daný den zpřístupněná zákazníkům. Jestliže žalobce nepředložil žádný důkaz, který by svědčil o chybně provedeném měření provozovny žalobce a výpočtu výměry plochy provozovny ze strany kontrolního orgánu, nezbývá než konstatovat, že pro závěr o překročení výměry 200 m² opatřil správní orgán prvního stupně dostatečné podklady. Mezi stranami nadto není sporu o tom, že skutečná prodejní plocha provozovny žalobce přesahuje zákonem stanovenou hranici 200 m².

[28] Podle názoru zdejšího soudu je tento právní názor aplikovatelný i na tento souzený případ, souhlasí s ním a na něj v podrobnostech odkazuje. Inspekce i žalovaná ve

své interpretaci vyšly z toho, že zákon o prodejní době výklad pojmu „prodejní plocha“ neobsahuje, nepoužily však analogii v neprospěch žalobkyně, ale vyložily tento pojem tak, jak jen definuje Nařízení Komise č. 295/2009 ze dne 11. 3. 2009, což je logický postup při výslovné absenci vyložení tohoto pojmu přímo zákonem o prodejní době. Takový výklad žalobkyni nepoškozuje, neboť pouze specifikuje, co do prodejní plochy nenáleží, tj. co nelze do prodejní plochy žalobkyně započítat (do prodejní plochy tak nebyly zahrnuty veškeré podlahové plochy provozoven žalobkyně, ale pouze ty plochy, kde dochází k prodeji). Soud uvádí, že do prodejní plochy je nutné započítat i plochy tzv. showrooms, ve kterých dochází k vystavení zboží, buď přímo prodávajícího, nebo jeho smluvního partnera, jelikož právě tyto plochy jsou obsazeny zbožím, které zákazníka motivuje k jeho nákupu, lze je tedy označit za plochy obsahující prodejní nabídku prodávajícího. Jedná se tak o část činností, které ve svém souhrnu představují prodej ve smyslu zákona o prodejní době. Žalobkyně v řízení nikterak nerozporeovala velikost svých provozoven v součtu plochy zaujímající plochu prodeje a výdeje a zároveň i plochu části provozovny, kdy dochází k předvádění zboží, přičemž tyto plochy v součtu zaujímají u obou provozoven plochu větší než 200 m². Soud tak při hodnocení této části žalobního bodu uzavírá, že všechny plochy provozovny, kde dochází k různým fázím prodeje, jsou prodejní plochou, což se vztahuje i na plochy vystavení zboží, pokud zároveň jsou tyto plochy součástí celku a podporují prodej v daný den, a kdy je takové zboží v tento den předmětem prodeje.

[29] V dalším žalobním bodě žalobkyně namítá, že výše uložené pokuty je zřejmě nepřiměřená, k čemuž vznáší tyto důvody nesouhlasu. Soud nemůže ani tomuto žalobnímu bodu v obecné rovině přisvědčit. Zákonná sazba pokuty činí u tohoto deliktu 5 miliónů korun, uložená pokuta tak činí zlomek této sazby. Při odůvodnění výše pokuty inspekce vyšla z toho, že srovnala právní úpravu zákona o prodejní době s pozdějším zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „*zákon o odpovědnosti za přestupky*“), dospěla k závěru, že vytýkané jednání je přestupkem i nadále, a při úvaze o výši pokuty vyšla z ust. § 37 tohoto zákona. Nejzávažnější jednání vyhodnotila inspekce dne 26. 12. 2016 v Plzni, když se jednalo o třetí porušení zákona, což svědčí tomu, že nešlo o exces, tento den je druhým svátkem vánočním, chráněným zájmem je dodržování zákazu prodeje, správní delikt byl spáchán úmyslně, povahu a závažnost hodnotila z pohledu následků správního deliktu, u povahy činnosti žalobkyně neshledala inspekce žádnou polehčující okolnost, polehčující okolnosti shledány nebyly, bylo zohledněno, že se jedná o více deliktů. V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí (pozn. soudu – které uloženou pokutu moderovalo) je k výši uložení pokuty, že se žalovaná ztotožnila s celkovým hodnocením způsobu uložení pokuty, způsob spáchání deliktů však byl hodnocen jako neúmyslné porušení zákona z důvodu odlišného právního názoru žalobkyně. Proto bylo přistoupeno ke snížení uložené pokuty. Ohledně dalších okolností podstatných pro uložení pokuty se pak žalovaná ztotožnila se závěrem inspekce (následkem je porušení zájmu na sladění pracovního a rodinného života zaměstnanců, hodnocení podnikatelského rozhodnutí k maximalizaci zisku nebylo ve vztahu k výši uložené pokuty hodnoceno, svým jednáním získala žalobkyně konkurenční výhodu oproti ostatním podnikatelům, kteří povinnosti dodrželi).

[30] Žalobkyně v žalobě uvádí, že sankce neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, k čemuž se dovolává internetových diskusí ze serveru www.idnes.cz (uvádí 5 vybraných komentářů k článku o prodejní době), což považuje za

skutečnost, že zákon o prodejní době je vnímám negativně jako nemorální či špatný. Soud k této argumentaci může snad pouze obecně uvést, že podle jeho názoru se žalobkyně v tomto žalobním bodě dopustila přílišného zobecnění, které nesouvisí s právní úpravou deliktu. Téměř pro každý názor lze dnes najít podporu v diskusních příspěvcích na internetu, záleží pouze na výběru diskuse a diskusního prostředí, které se v některých diskusních skupinách časem vytváří. Skutečnost, že určitá sociální skupina o nějakém zákonu diskutuje na internetu ještě nijak neosvědčuje, že by se jednalo o převažující názor či obecně vnímanou nespravedlnost, neboť zde chybí srovnání s členy ostatních sociálních skupin, kteří se této diskuse pod konkrétním článkem neúčastní. Podle názoru soudu se na takový žalobní bod téměř nedá reagovat, a soud tak jeho hodnocení uzavírá s tím, že povinnost byla stanovena zákonem, což je v právním státě způsob stanovení povinnosti, byť je možné, že ne všem členům společnosti takový zákon konvenuje. Stále se však jedná o zákonnou povinnost, o které je možné volně diskutovat, ale je nutné ji respektovat.

[31] Dále žalobkyně namítá, že jejím jednáním nebyl ohrožen ani porušen žádný chráněný právní zájem, neboť podle jejího názoru je smyslem zákona o prodejní době získání hlasů některých skupin voličstva, a není jím sladění pracovního a rodinného života zaměstnanců. K této argumentaci soud především odkazuje na odůvodnění nálezu Ústavního soudu ze dne 26. února 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, který se této problematice věnoval, a z něhož i zdejší soud vychází: „37. Při posuzování legitimacy cíle zákonné úpravy lze tento cíl dovodit nejen z důvodové zprávy, ale i z obecně známých skutečností. Podle důvodové zprávy je cílem zákona upravit prodejní dobu v maloobchodě a velkoobchodě tak, aby byl stanoven obecný zákaz prodejní doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejní doby na Štědrý den. Podle důvodové zprávy má zákon též doplňovat právní úpravu obsaženou v zákoně č. 245/2000 Sb., o státních svátcích, o ostatních svátcích, o významných dnech a o dnech pracovního klidu, ve znění pozdějších předpisů, a to v duchu dřívějších právních předpisů svátkového práva, které upravovaly pracovní klid. Sociální dopady zákona, jak je uvedené v důvodové zprávě, mají být příznivé, neboť lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade zvýšený důraz i Evropská unie, neboť pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života. Smyslem zákonného omezení prodeje je rovněž ochrana základního práva zaměstnanců na uspokojivé pracovní podmínky zaručeného v čl. 28 Listiny a práva na ochranu rodinného života zaručeného čl. 32 odst. 1 Listiny.

38. V nyní posuzované věci nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že páteří organizované společnosti je ústavní pořádek. Z preambule Ústavy vyplývá, že společnost je věrna dobrým tradicím naší státnosti, je si vědoma své zodpovědnosti vůči celku a je připravena bránit a rozvíjet zděděné kulturní a duchovní bohatství. Svátky uvedené v § 1 napadeného zákona byly a jsou v České republice slaveny již po dlouhou dobu, některé z nich dokonce po několik staletí. Řada z nich byla z oficiálního kalendáře rovněž na dlouhou dobu vyřazena, o to intenzivnější je pak potřeba si tyto svátky připomínat. Obecně lze konstatovat, že výčet svátků (nejen obsažených v napadeném zákoně) je součástí české kulturní a duchovní tradice. Je proto legitimním cílem zákona umožnit zaměstnancům v pracovním poměru si tyto svátky v klidu připomenout a oslavit. Stejně tak je legitimní připomenout i všem ostatním, že je vhodné se v některé dny vyhnout nákupnímu shonu a věnovat se jiným činnostem s více duchovním zaměřením, ať již v kruhu rodinném, nebo ve společnosti těch, kteří sdílejí stejné hodnoty. Již Montesquieu uvedl, že "obchodnický duch spojuje národy, nespojuje mezi sebou stejným způsobem jednotlivce." (Charles-Louis de Montesquieu, O duchu zákonů). Nelze rovněž přehlédnout, že dosud bylo zcela

v dispozici podnikatele (zaměstnavatele), zda prožije svátky se svojí rodinou, zatímco jeho zaměstnanec byl v tomto ohledu výrazně omezen přáními a potřebami podnikatele (zaměstnavatele). Napadený zákon proto podporuje rovněž ideu rovnosti a příslušnosti k celku.

39. Navrhovatelé argumentují, že někteří zaměstnanci práci o svátcích oceňují, neboť mají možnost dosáhnout vyššího příjmu za stejnou práci v důsledku zákonných příplatků ke mzdě. Docházet má i k diskriminaci zaměstnanců pracujících ve velkých prodejnách vůči zaměstnancům ostatním, jichž se podobná omezení netýkají. Ústavní soud uvádí, že omezení prodeje po dobu sedmi a půl dne v roce skutečně znemožňuje zaměstnancům v tyto dny pracovat. Jejich ústavní právo získávat své prostředky prací však není podstatně omezeno, je třeba vzít v úvahu, že ani po zbývajících 357 a půl dne nemohou u stejného zaměstnavatele pracovat podle své vůle, neboť jsou kromě svých fyzických možností limitováni také zákonnou pracovní dobou a nabídkou práce ze strany svého zaměstnavatele.

40. Ústavní soud naopak nepovažuje za legitimní cíl v podobě pozitivního dopadu na malé a střední podnikatele omezením nepřímé konkurence velkých podnikatelů. Omezení konkurence a zvýhodňování některých podnikatelů na úkor druhých je skutečně porušením principu zakotveného v čl. 4 odst. 4 Listiny. V nyní posuzované věci však deklarovaný cíl působí pouze nepodstatné omezení konkurence a principu rovnosti, proto jej lze akceptovat.

41. Ústavní soud tedy konstatuje, že základní cíl napadeného zákona, tedy posílení sociální a rodinné soudržnosti tím, že je pevně vymezen alespoň určitý rozměr pevně stanoveného volného času, který mohou lidé trávit společně, je legitimní, byť se z důvodu přirozených celospolečenských potřeb nemůže vztahovat na všechny zaměstnance.

42. Ústavní soud se dále zabýval vhodností zákona k dosažení zamýšleného účinku. Po tisíciletí platí v našem civilizačním okruhu zásada, že je nezbytné, aby lidé nepracovali bez odpočinku každý den, proto i formou různých náboženských příkazů byl vymezen přinejmenším jeden den v týdnu jako den odpočinku. Za výsadu zákonné pracovní doby a možnost pravidelného odpočinku bojovaly generace námezdně pracujících. V demokratické společnosti lze sledovat trvalé soupeření mezi zákonodárcem, který si přeje upravit právo občana na pevné dny pracovního klidu, a podnikateli či spotřebiteli, kteří si přejí podnikat a užívat materiálních požitků i ve svátek. Pravděpodobně jde o sisyfovské úsilí státu alespoň v nějaké podobě podnikání ve dnech pracovního klidu regulovat, které v minulosti doznávalo až groteskních podob. Historicky lze např. připomenout návrh zákona poslanců Tučného, Hrizbyla a soudruhů z roku 1920 o nedělním a svátečním klidu v živnosti holičské, vlásenkářské a kadeřnické v republice Československé. V posledních desetiletích však došlo k rozvolnění pravidelného střídání pracovních a svátečních dnů v týdnu, a to jak ke škodě rodinného života, tak i k újmě na osobní spokojenosti. Zavedení určitých dnů v roce, které budou obecně chápány jako dny, které nejsou určeny k práci, představuje zmenšení takové újmy. V tomto ohledu je zákon ke sledovanému účelu vhodný.

43. Posledním krokem testu racionality je odpovědět na otázku, zda zákonný prostředek k dosažení cíle je rozumný, byť nikoliv nutně nejlepší, nejvhodnější, nejúčinnější nebo nejmoudřejší. Nemá-li být test racionality zcela vyprázdněn, musí Ústavní soud poměřovat racionalitu posuzovaného zákonného prostředku s racionalitou možné lepší právní úpravy. Musí proto existovat překážka, přes kterou neracionální právní úprava ve srovnání s jinou, racionální, neprojde. Přitom je nutné připustit, že při neexistenci systému, který by v České republice exaktně ověřoval a ex post vyhodnocoval ekonomickou a sociální účinnost přijatých právních norem, může být rozhodování soudců Ústavního soudu v některých ohledech vedeno vnitřním přesvědčením.“

[32] V další části žalobního bodu týkajícího se výše uložené pokuty namítá žalobkyně porušení principu legitimního očekávání a srovnává pokutu uloženou inspekcí jinému subjektu ve výši 10 000 Kč a 20 000 Kč. Podle názoru soudu tato část žalobního bodu je natolik obecná, že na ni téměř nelze věcně reagovat. Pokud se žalobkyně domáhá srovnání s jinými případy, musí aspoň obecně uvést, v čem lze takové srovnání shledat (např. popisem skutku, vymezení jednotlivých částí deliktního jednání, osobou delikventa, jeho postavením na trhu apod.). Jinak není možné posoudit, v čem by právě tyto ostatní uložené pokuty byly natolik podobné deliktnímu jednání žalobkyně, že z nich lze vyvodit určité obecné principy při ukládání pokut inspekcí. Nic takového žalobkyně neuvádí. Vzhledem k tomu, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a projednací, kdy soud projednává pouze konkrétně vznesené žalobní body, na tuto část žalobního bodu tak nemůže uvést konkrétnější argumentaci, a uzavírá ji pouze obecným konstatováním, že každý skutkový případ může být jiný a posouzení deliktního jednání se musí vztahovat na vždy různé konkrétní okolnosti deliktního jednání.

[33] Ohledně alternativního nároku výroku rozhodnutí soudu, že se od uložené pokuty upouští, soud uvádí, že ten není téměř vůbec konkrétně zdůvodněn (kromě obecných argumentů vyjadřující celkový nesouhlas žalobkyně s uloženou pokutou). Soud tak uvádí, že za tohoto stavu neshledal zákonné možnosti podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s., neboť trest nebyl uložen ve zjevně nepřiměřené výši (výše uložené pokuty je ve spodní hranice zákonné sazby, výše byla ve správních rozhodnutích konkrétně zdůvodněna a hodnocena v souladu se zákonnými kritérii).

[34] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu